

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία **Γεωργίας Σάνδης**, (συνέχεια), μετάφρασις **Ι. Ι. Σκυλίσης**. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ὁ ΝΟΘΟΣ, (μετὰ εἰκόνας, συνέχεια), μυθιστορία **ERNEST DUBREUIL**, μετάφρ. **Σ. Τ.** — Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία **Α. Δουμά**, (συνέχεια), μετάφρασις **Δμ.λ.** — Ἡ ΠΑΓΩΜΕΝΗ ΘΑΛΑΣΣΑ, διήγημα **A. FOURGEAUD**, (συνέχ. καὶ τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8:50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Μετάφρασις **Ι. Ι. Σκυλίσης**.

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον

Ἐγόρευε τῶντιν ὁ Λεώνης καὶ ἡ ὄψις του δὲν ἐνέφαινε οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην δυσθυμίαν. Ἀκολουθῶς ἤλθε πάλιν πρὸς ἡμᾶς, ἀπηύθυνε πρὸς τὴν μητέρα μου χαριεντισμούς τινας· μετὰ τὴν εὐχέρειαν ἀνθρώπου ἐξοικειωμένου μετὰ τὰς μεγάλας συνναστροφάς, καὶ τότε ἐπειράθη νὰ ἔλθῃ καὶ μετ' ἐμὲ εἰς ὁμιλίαν, ῥίπτων με πλάγίως τινὰς ἐρωτήσεις· ἀλλ' ἐτήρησα ἰσχυρογνώμωνως τὴν σιωπὴν, ἕως οὗ ἀπεμακρύνθη με ἀδιαφορίαν. Πλήρης τότε ἀδημονίας ἡ μήτηρ, μ' ἐπῆρε καὶ ἀνέχωρῃσάμεν.

Τότε κατὰ πρῶτον μ' ἐπέπληξε καὶ ἠκούσεν ἐξ ἐμοῦ ἀντιλογίαν· ἡ θεία με ἐδικαίωνεν ἀποφαινομένη ὅτι ὁ Λεώνης ἦτο τῶντιν ἕνας οἰκητικῆς καὶ αὐθαδῆς· ἀλλ' ἡ μητέρα, ἥτις ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἀπήντησε τοιαύτας ἐναντιώσεις, ἐκάθησε καὶ ἔκλειε. Ἐκλαύσα κ' ἐγὼ μ' αὐτήν.

Τοιαῦτα τὰ προοίμια τῆς σχέσεώς μου μετὰ τὸν Λεώνην, τὰ προοίμια τῆς μαύρης τύχης τὴν ὅποιαν αὐτὸς ἐτοίμαζεν εἰς ἐμὲ τὴν ταλαιπωρίαν. Εἶναι αἱ πρῶται διακυμάνσεις τῆς ἄκρας γαλήνης ὅπου ἕως τότε εἶχα ζήσει. Τὰ διατρέξαντα κατὰ τὰς ἐφεξῆς ἡμέρας δὲν θὰ σὲ διηγηθῶ ἐπίσης ἐμπεριστατωμένως, ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐνθυμούμαι τόσον. Ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνυπερβλήτου συμπαθείας ἦν συνέλαβξ πρὸς αὐτὸν με φαίνεται ὡς ὄνειρόν τι ἀλλόκοτον, οὐτινος δὲν εὐρίσκω τὴν σειρὰν· τὸ μόνον βέβαιον εἶναι ὅτι ὁ Λεώνης ἐπειράχθη, ἐξεπλάγη, ἐτιθασέυθη ἐκ τῆς ψυχρότητός μου πρὸς αὐτόν, καὶ πάραυτα ἀλλάξας τρόπον, τόσον ἔδειξεν ἐπειτα πρὸς ἐμὲ σέβας, ὥστε ἐκ τούτου ἱκανοποιήθη ἡ προσβληθεῖσα φιλοτιμία μου.

Τὸν ἔβλεπα καθ' ἐκάστην εἰς τὰς συνναστροφάς καὶ τοὺς περιπάτους, ὅπου διὰ τῶν πολλῶν πρὸς ἐμὲ θεραπειῶν του καὶ ταπεινῶν υποκλίσεων ἡλαττοῦτο βαθμὴδὸν ἡ πρὸς αὐτόν ἀπέχθειά μου. Ματζιώξ τοῦ λοιποῦ ἡ θεία με πείρισται τὴν ὑπου-

λόγητά του· οἱ τόποι καὶ οἱ λόγοι του πλέον δὲν με ἤσαν ὀχληροί· ἔτι καὶ αὐτὴ ἡ μισοφία του ἔπαυσε τοῦ νὰ ἐμφαίνῃ τὸ ὑποκυνθάνον ἐκεῖνο σκωπτικὸν ἠθὸς της, τὸ ὅποιον κατ' ἀρχὰς με εἶχε τόσον δυσχερῆσαι. Τὸ βλέμμα του ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ καθίστατο εὐκρινέστερον, προσηνέστερον. Πρᾶγμα ἀκατανόητον· ἔλεγε ὅτι ὅλως ἀφωτίωθη πλέον εἰς ἐμὲ. Θυσιάζας τὴν πρὸς τὸ χροτοπαίγιον κλίσιν του διῆγεν ὅλας τὰς νύκτας χορεύων ἢ συνδιαλεγόμενος μόνον μετὰ τῆς μητρός μου καὶ μετ' ἐμοῦ.

Μετ' οὐ πολὺ, τὸν προσεκαλέσαμεν καὶ εἰς τὸν οἶκόν μας· Αὐτὴν τὴν ἐπίσκεψιν ἐφοβούμεν κατὰ τι, διότι ἡ θεία μ' ἔλεγεν, ὅτι ἀπὸ πολλὰ πράγματα τοῦ οἰκιακοῦ μας βίου ἐμελλεν αὐτὸς νὰ λάβῃ ἀφορμὴν σκωμμάτων, καὶ ὅτι, καὶ μὲν ἐμπρὸς μας θὰ ὑπεκρίνετο ὅτι δὲν εἶχε νὰ κάμῃ πρᾶγμῶν, ἀλλ' ὀπίσω μας ἐμελλε νὰ γελᾷ με τοὺς φίλους του.

Ἦλθε λοιπόν, καὶ, κατὰ δυστυχίαν, τυχὼν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ πατήρ μου εἰς τὸ κατῶφλι τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου του, τὸν ἐμβάσεν ἐκεῖθεν εἰς τὴν οἰκίαν. Αὐτὴ μὰς ἡ οἰκία ἦτο ἰδιοκτησία τοῦ πατρός μου, καὶ μάλιστα ὠραιοτάτη· τὴν εἶχε δὲ καὶ εὐτρεπισμένην ἡ μητέρα φιλοκαλῶς πολὺ· ἀλλ' ὁ πατέρας, ὅστις εὕρισκε τὴν μεγίστην τῶν τέρψεων εἰς τὸ ἐμπόριόν του, οὐδέποτε ἠθέλησε νὰ μετακομίσῃ εἰς ἄλλο ἐργαστήριον ἀπώτερον τοῦ οἴκου μὰς τὰ ἐκθέματα τῶν ἀδαμάντων καὶ τῶν μαργαριτῶν του. Ἀλλὰ καὶ ὄντως θαυμαστὴ ὑπῆρχεν ἡ πρόοψις τῶν θέσεων ὅπου ἡκτινοβόλουν ἀποτεθειμένα τὰ τιμαλφῇ ἐκεῖνα πετράδια, ἐνδοθεν τῶν μεγαλοπρεπῶν ὡσίων ὑπὸ τῶν ὁποίων ἐπροφυλάττοντο, καὶ δικαίως ἔλεγεν ὁ πατήρ μου ὅτι, διὰ τὰ κάτω μὲς οἰκοδομῆς, λαμπρότερα ταύτης εὐπρέπεια δὲν εἶναι.

Ἡ μήτηρ μου, καίτοι φιλόδοξος καθ' ὑπερβολὴν καὶ προσπαθοῦσα παντὶ τρόπῳ νὰ ἰσομετρηθῇ μετὰ τὰς ἀρίστας οἰκογενεάς, ποτὲ μέχρις ἐκείνης τῆς ἡμέρας δὲν εἶχε δυσχερεσθῇ, ὅσῳκις ἔβλεπε τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός της ἐκτεθειμένον με χρυσᾷ γράμμάτῃ εἰς τὴν σκινίδα, ἥτις ἐκρέματο ἐξωθεν ὑπὸ τὸ παρὰθυρον τοῦ κοιτῶνός της·

ἀλλ' ὅτε κύψασα ἐξ αὐτοῦ ἐκεῖνου τοῦ παρὰθυρου εἶδε τὸν Λεώνην διαβαίνοντα τὸ κατῶφλι τοῦ κατηραμένου ἐργαστηρίου, τὴν ἐφάνη ὅτι ὁ οὐρανὸς ἔπεσε καὶ τὴν ἐπλάκωσεν, ἐστράφη δ' ἀμέσως καὶ μετ' ἐκεῖνην ὅλη ἀσχάλλουσα, ἀγωνιώσας, ὡς νὰ ἐπρόκειτο περὶ μεγάλης τινὸς ἐντροπῆς.

Ε'

Κατὰ τὰς ὀλίγας ἡμέρας πρὸ ἐκείνης, παραδόξως τις με εἶχε κυριεύσει ὑπερφημία, καὶ ταύτην ἠσθάνθη ἐντός μου ἀναγεννωμένην κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Ἀπὸ ἀκχεκτον ὀρμηθεῖσα ἀνυπομονησίαν, κατέβηκα νὰ ἰδῶ τίνι τρόπῳ συνδιελέγετο ὁ Λεώνης μετὰ τὸν πατέρα μου εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἐπειδὴ ἐβράδυνε ν' ἀναβῇ, καὶ ὀρθῶς ἐσυμπέρανα ὅτι τὸν παρεμποδίζεν ὁ πατέρας, ὅπως τὸν δεῖξῃ πρότερον, κατὰ τὴν ἀπλοικὴν του συνήθειαν, τὰ ἀριστουργήματα τῆς τέχνης του. Ἐμβῆκα λοιπὸν προσποιομένη ὅτι ἀπροσδοκῆτως ἀπῆντων ἐκεῖ τὸν Λεώνην.

Ἡ μητέρα δὲν με ἄφινε ποτὲ νὰ καταβκίνω εἰς τὸ ἐργαστήριον, μήποτε τύχη τις καὶ με ἐκλάβῃ ὡς πωλήτριαν· ἐνίοτε ὅμως ἐγὼ τὴν ἐξέφευγα, καὶ ἔτρεχα ν' ἀσπασθῶ τὸν ἀγαθὸν μου πατέρα, τοῦ ὁποῦ ἡ μεγίστη χαρὰ ἦτο νὰ με ὑποδέχεται εἰς τὸ κατὰστημά του. Ἀμα ὡς με εἶδε καὶ τὴν ἐμβαίνουσαν, ἔβαλεν ἐπιφώνησιν χαρᾶς· καὶ πρὸς τὸν Λεώνην, — Ἄ, κύριε βαρόνε! εἶπεν· ὅσα ἕως τώρα σὰς ἔδειξα εἶναι μηδαμινά. Ἰδοὺ ὁ λαμπρότερος τῶν ἀδαμάντων μου.

Ὁ Λεώνης ἐφάνη πλεῖστα συγκινηθεὶς ἐκ τοῦ λόγου τούτου, καὶ πρὸς μὲν τὸν πατέρα μου ἐμεδίασε με κατάνυξιν, πρὸς ἐμὲ δὲ με πάθος βελύ. Οὐδέποτε βλέμμα τοιοῦτο ἐτοξεύθη πρὸς τοὺς ὀφθαλμούς μου· ἐκοκκίνησα ὡς τὸ πῦρ, ἀπὸ αἰσθημα δὲ ἀγνώστου ἀγαλλιάσεως καὶ φιλοστοργίας· ἀνέβλυσεν ἐν δάκρυ εἰς τὰ βλέφαρά μου, ὅταν ὁ πατήρ προσελθὼν μοῦ ἠσπᾶσθῃ τὸ μέτωπον.

Ἐμείναμεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἄφωνοι· ἀναλαβὼν ὁ Λεώνης ἔπειτα τὴν συνομιλίαν εὗρηκε τρόπον νὰ εἰπῇ εἰς τὸν πατέρα μου πᾶν ὅ,τι ἐδύνατο νὰ θεραπεύσῃ τὴν φιλαυ-